

Stigan mies Pasi Valasti

Pasi Valastista puhutaan aika usein lajilegendana. Eikä syyttä. Yhdessä asiassa hän on peräten ennätysmies, sillä kenelläkään muulla ei ole kaksinpelin SM-finaaleja enempää tai edes yhtä monta kuin ”Pablolla”. Vantaalainen on pelannut miesten kaksinpelin SM-finaalissa peräti 18 kertaa, joista matemaattisesti joka toinen eli yhdeksän on päättynyt voittoon.

Pasi, 47, ei ole varsinaisesti maila- tai varustefriikki, mutta on pelannut uskollisesti Stigan tallissa jo 30 vuotta.

- Joo, muistan hyvin kun kirjoitimme sopimuksen nyt jo edesmenneen Kjell Johanssonin kanssa Manerheimintien Rock’n Roll McDonaldsissa vuonna 1987. Kjell kertoi minulle, että Hekku Söderström oli ajanut aika pahan kolarin, siitä se jäi mieleen. Tosin ennen Stigaa mulla oli jo 13-vuotiaana sopimus Bandan kanssa, siitähän tuli myöhemmin samaa firmaa kuin Stiga. Suomessa Bbanda pyörittivät Tammisen veljekset Canis Oy:n kautta. Sen sopimuksen sain ”Wäbän” eli Matti Seiron vanavedessä, Pasi muistelee.

Pasi, Wäbä, Janne ja Aki Kontala, Linus Eriksson sekä Katja Nieminen olivat sittemmin yhtä kuin Team Stiga, joka lanseerattiin vuonna 1989. Myöhemmin mukaan liittyi vielä Juha Päivärinta, jolla hänelläkin oli ensin sopimus Bandan kanssa. Allekirjoittanutkin pyöri joukoissa ja vintiltä taitaa löytyä vielä muutama siihen aikaan komea tiimiasukin. Taisi Stellan Bengtssonkin käydä asiaa Suomessa promoamassa.

- Siihen aikaan pelattiin Mark V:llä (jota Yasaka valmistaa ja myy edelleen). Runkona mulla oli Tickan Carlsson, sellainen varren keskeltä vähän paksumpi. Sillä yhdistelmällä pelasin monta monta vuotta.

Pasi muistelee myös, että tuoreliimauksen päättymisen jälkeen hän oli jo vähän hölläämässä ja sen seurauksena oli käydä vähintään yhden SM-kullan arvoinen moka.

- Pelasin Stiga Mendoilla aika monta vuotta ja kun tuoreliimaus loppui, minäkin vain lopetin sen. Sitten sinä (= allekirjoittanut EH) sanoit Rusalla, että kokeile nyt tätä uutta Boost-kumia, jossa on tuoreliimaefekti. Ero

liimaamattomaan Mendoon oli valtava, todellinen kulttuurivallankumous. Menin SM-kisoihin ja voitin.

Pasi sanoo, että ei ole ikinä lähtenyt välittömästi uusien kumien mukaan, vaan on mieluummin pitänyt vanhaa ”turvallista” ratkaisua, joskus jopa liian kauan. Pasiin rystykumi on edelleen Boost TC, sillä ”pallo pysyy paremmin pöydällä vähän hitaammalla kumilla”. Pasi sanoo kokeilleensa kerran nopeampaa rystykumia, mutta sillä pelistä ei kerta kaikkiaan tullut mitään.

Kämmenellä Pasilla on viime vuodet ollut eri kumi kuin rystyllä. Nyt se on hiukan mattapintainen Calibra Tour (M), ”jonka kanssa saan naapurin lyöntejä kiinni paremmin”. Runko on aika nopea eli Rosewood V ja kahva nykyään suora.

- Monet muuten luulevat, että mulla on sama kumi molemmilla puolilla. Olen kuitenkin yrittänyt hakea optimaalista välinettä omaan pelityyliini. Sääntö on aika helppo: jos et luota omaan ”keppiisi”, se ei ole kovin hyvä. Ja päinvastoin.

Mutta jotta ei elämä olisi niin helppoa, Pasilla on tarina myös SM-kullan menettämisestä mailan ansiosta.

- Johdimme Tuomolan Mikan kanssa nelinpelin SM-finaalia Olahin Penaa ja Jokisen Anttia vastaan 2-0 kun Antti rikkoi mailansa. Lainasin varamailaani Antille, joka ei sen jälkeen mokannut enää oikein mitään ja hävisimme pelin 2-3.

Pasiin paras pelimuisto on vuodelta 1990, kun hän kukisti Wega-Maljassa Erik Lindhin. Ruotsalainen oli sen hetkellä maailmanlistalla sijalla 7. Sain kunnian katsella tätä peliä valmentajan vinkkelistä ja muistan ihmeellisen tunteen itsekin: erätauolla juttelimme, että kaveri on hermona ja peli hallussa, vaikka vastustaja oli sentään mm. hallitseva olympiakisojen pronssimitalisti.

Toinen Pasiä vieläkin lämmittävä voitto on Eurooppa-liigasta nykyään Kreikkaa edustavaa Kalinikos Kreangaa vastaan. ”Se oli ehkä kaikkien aikojen paras yksittäinen pelini”. Voittolista ei suinkaan jää tähän, vanhoista huippupelaajista mieleen muistuu ainakin Venäjän Dmitri Mazunov.

Vuonna 1984 puhelimeni soi. Olimme oikeastaan vasta tutustuneet Pasiin kanssa kesällä Itävallan JEM:ssä, jossa toimin Suomen joukkueenjohtajana.

Nyt Pasi isä Esa pyysi, että alkaisin valmentaa Pasia. No, mikäs siinä, olinhan juuri muuttanut pääkaupunkiin.

Aika pian Ruskeasuolla alkoi harjoitella neljän kopla, jonka muut jäsenet olivat Wäbä ja Janne. Harjoittelimme koko lailla viiden vuoden ajan yhdessä ja sen jälkeen uskalsimme sanoa, että koko halli harjoitteli meidän kuvioillamme. Niitä oli haettu mm. Ruotsista, jossa päävalmentaja Glenn Östh oli hyvä kaverini. Epäsäännöllistä jalkatyötä vedettiin joka harjoituksessa aina. Pojilla oli kirjalliset harjoitusohjelmat, sillä muidenkin kanssa pelattiin.

Pasi kehuu tuota aikaa varsin vuolaasti.

- Uskallan sanoa, että sellaista harjoittelua ei Suomessa aikaisemmin eikä oikein jälkeenkään ole ollut. Kaikki pelasivat tosissaan ja taustalla oli koko ajan ajatus siitä, mihin näillä harjoituksilla pyritään ja mikä on mun oma pelini. Sanoisin, että silloin hommassa oli intohimoa.
- Väitän, että juuri tämän asian takia olen pelannut maan kärkitasolla niin pitkään. Tiedän vieläkin, mitä mun pitäisi tehdä. Mullahan peli perustui rystyyn ja parhaimmillani uskalsin kyllä haastaa siinä pelissä melkein kenet vaan. Peter Karlsson tosin näytti kerran mulle taivaan merkit rystypelissäkin.
- Sitten lähdin ulkomaille, mutta välillä oli pakko palata hetkeksi Suomeen, kun peli tökki. Taas samat perusjutut, varsinkin epäsäännöllistä jalkatyötä rystylle, ja taas peli kulki. Sulle (EH) piti ainakin saada soittaa, kun mikään ei tuntunut vierailta mailla toimivan.

Valmennushommista on jäänyt mieleen eräs Finlandia Open, jossa japanilainen vastustaja suurin piirtein pyyhki Pasilla pöytää ottelun aluksi. Tappo sisään joka paikasta, molemmin puolin. Jotakin oli keksittävä ja annoin ohjeeksi pelata systemaattisesti joka pallosta suoraa linjaa. Muutos oli dramaattinen ja robotinvarmaa diagonaalipeliä pelannut japanilainen poistui lopulta areenalta ymmällään ja tappion kärsineenä. Suojatti kiitti neuvosta kohteliaasti.

Pasi palaa vielä maila-asioihin ja Japanin MM-kisoihin, johon aikaan kumeihin tuli kuplia tavattoman helposti.

- Kjell tuli sanomaan, että hae vaan Stigan tiskiltä uusi kumi aina kun vanha hajoaa. Se oli aikamoista huolenpitoa oman tallin pelaajasta. Kjell oli hieno

tyyppi, kuten myös pari vuotta sitten yllättäen menehtynyt Stigan pääomistaja Mats Bandstigen.

Pasi neuvoa nykyjunioreita välineasioissa aika selväsanaisesti.

- Ota kumi ja maila, joka sopii sinulle. Se ei välttämättä ole maila, jolla kaveri pelaa. Sanoisin, että useimmilla nykyjunnuilla on varmuuteensa ja tekniikkaansa nähden liian nopea maila. Ja palloista manaaminen on ihan naurettavaa, sillä niillä välineillä pelataan, jotka kulloinkin ovat käytössä. Liiallinen standardointi ei ole hyväksi, sillä maailmalla pelataan kuitenkin erilaisilla palloilla. Viikon kun treenaa, tottuu varmasti mihin tahansa palloon.

Hauskinta Pasin yli 30 vuotta kestäneessä pingiselämässä ovat olleet etenkin Saksassa mutta myös Tanskassa vietetyt vuodet. Eipä ihme, kun tanskalaiset puhuvat vieläkin kaikkien aikojen parhaasta ulkomaalaisvahvistuksesta.

- Yleinen arvostus jo Saksan kakkosbundesliigassa on niin kova. Ja kyllä mun täytyy sanoa, että nautin myös Rion kisojen aikana, kun Penan ansiosta oli taas hienoa olla pöytätennispelaaja Suomessakin.

Pasin pitkää uraa selittävät intohimo sekä vanhalla iälläkin pelaamisen mahdollistava pelityyli.

- Mä oon tavallaan kasvanut koko tän systeemin ja porukan läpi. Liekö kukaan – Lappista toki lukuun ottamatta - muuten viettänyt Rusan yläsalissa aikaa enemmän kuin minä? Mutta nautin edelleen kun menen pelaamaan ja varsinkin, kun joku alkaa pyörittää numeroita. Kilpailuvietti on aina vaan kova. Sitä paitsi pelin aikana saan kaikki muut asiat pois mielestä, toisin kuin esimerkiksi juoksulenkillä. Tavallaan pää tyhjenee, mikä on hieno fiilis.
- Enkä mä oo edelleenkään kyllästynyt katsomaan pingistä. Veetin pelaaminen on varmaan lisännyt intoa, mutta uskon, että pelaisin edelleen ilman sitäkin. En aio varsinaisesti lopettaa ikinä, mutta mestaruussarjassa en kyllä halua pelata enää siinä vaiheessa kun häviän kaikki pelit. Vielä ei veteraanipingiskään ole oikein napannut, joten katsotaan sitten aikanaan.

Pasi kehuu vielä hiukan vanhaa valmentajaansa (joka kirjaa sen ylpeänä ylös).

- Yritin aina tehdä asiat kuten sanoit. Sehän oli hienoa, kun joku oli miettinyt asiat valmiiksi. Mun ei enää tarvinnut pohtia, oliko se viisasta. Mutta varmaan me ajatellaan pelistä samalla tavalla. Just se juttu jokaisen pitäisi oppia. Eli mikä on mun tapa pelata.

Jep. Hieno ura. Ja valmennettava.

12.10.2016

Esko Heikkinen

Oliko blogi pettymys, menestys vai jotain siltä väliltä? Risuja, ruusuja ja kehitysehdotuksia voi jättää sähköpostite osoitteeseen info@pingiskeskus.fi

Nähdään hallilla!